

Olipa kerran Satu, hän ei pitänyt siitä että häntä luettiin iltaväsymystään kitiseville työläiskakaroille, varsinkaan resuisesta, ohuesta, ja kuluneesta kirjasta. Satu olisi halunnut olla hienostolapsien jalopuisilla yöpöydillä, upeasti nidotussa kalliissa kirjassa jonka manikyyrin ottanut hento hoidettu käsi poimii, ja lukee hyvinkasvatetuille puhtaille lapsille HÄNET. Ne lapset osaisivat arvostaa Sadun monivivahteikkautta, jännittäviä juonenvaihteluita, ja upeaa tunteisiin vetoavaa loppua. Mutta ei, Satu oli vain keskinkertaisen amatöörikirjoittajan krapulassa tekemä kyhäelmä, jolla kirjoittaja oli saanut paikallislehdeltä rahat pariin aamukaljaan. Myöhemmin Satu oli otettu mukaan tähän ohueen, paikallisten kirjoittajien kokoamaan pikku kirjaan, ja siihenkin ihan loppuun kun piti saada luvattu sivumäärä täyteen. Mutta Satu tiesi olevansa parempi, parempi kuin etusivun teennäinen, ja siirappimainen keijukaistarina...HAH..hän kyllä vielä näyttäisi noille haukotteleville räkänokille jotka eivät jaksaneet kuunnella häntä loppuun asti...